

Petr (V.) Lněnička

Í
Š
L
E
N
I
C

● ■ pointa

Šílenci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr (V.) Lněnička

Šílenci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠÍLENCI

Petr (V.) Lněnička

PRAHA 2025

● ■ **pointa**

ŠÍLENCI

Petr (V.) Lněnička

Poděkování

Za to, že v této knize z oblasti kriminalistiky nejsou úplné bláboly, vděčím jistě osobě, kterou mi seslalo samo Nebe, nebo Osud, nebo někdo s podobnými pravomocemi. Takže můj dík patří moc milé paní plk. Mgr. Martině N. (více mi o sobě ze skromnosti nedovolila uvést).

Poděkování patří i několika dalším z mých přátel, díky kterým jsem se dostal vždy k těm správným informacím a vědomostem. Oni už budou vědět, o kom hovořím, že Petře Z., Petře S., Moniko K., Markéto K., a hlavně Petro H.?

ČÁST 1. *VRAH*

Kapitola I. *OBRAZ*

Kapitola II. *MÍSTO*

Kapitola III. *SEŠIT*

Kapitola IV. *PŘÁTELE*

Kapitola V. *PIVO*

Kapitola VI. *ZÁLUSK*

Kapitola VII. *DOPIS*

Kapitola I.

OBRAZ

Jejich tempo bylo vražedné. Jejich revírem byla stará rozvrzaná pohovka u ní doma. U něj to nešlo. Manželka by nesouhlasila.

Ano, jejich tempo bylo vražedné, ale už příliš dlouho. On byl dávno hotov a ona za tu dobu už ani nevěděla, jestli orgasmu dosáhnout chce. Viděla to jasně. S tímhle frajerem, co měl víc keců než zkušeností, ho ani nedosáhne. Zprvu to vypadalo nadějně, ale už minulý měsíc počaly jejich erotické hrátky ztrácet šmrnc. Přistihla se, že když se přes den po telefonu domluví, že prý večer... Už v ten okamžik se netěší. Ne. Nevinila z toho jen jeho. Moc dobře znala své já, aby jí bylo jasné, že větší díl viny bude u ní. Jen přiznat to neuměla... nebo nechtěla. Byla přesvědčena, že by tím utrpělo její image drsňáčky. Tak, holt, pokračují dál. Samu sebe přistihla, že myšlenkami bloudí úplně jinde. Takhle to vážně asi nedokončí... Přemítala, jestli jeho žena opravdu věří na noční služby, nebo už to vzdala. Věk na to měli všichni tři.

A tehdy zabzučel telefon... Její.

„Katko, neber to!“ zahekal na ni, mezi vzdechy. Tonus svého pašáka držel už z posledních sil. Jestli to ona zvedne, ten jeho se už nezvedne.

Zvedla to. Ozval se opatrný, nejistý, mužský hlas:

„Kapitán Mázlová?“

„Jo,“ odsekla stručně, aby volající nezjistil, že je zadýchaná. Hlas ze sluchátka zněl mladě:

„Omlouvám se, jestli jsem vás vzbudil... Ale přijde mi, že asi nevzbudil... že?“

„Po tom je vám hovno! Vo co jde?“ štekla do mobilu. Mezitím si vyměnila pár nenávisných pohledů s mužem, co ležel pod ní... už celkem zbytečně. Tonus byl v háji. Vyvedl tedy svého upoceného pašáka z jeskyňky rozkoše... ačkoli posledních dvacet minut to byla spíš sluj utrpení. Zatím se volající odvážil pokračovat, ale odvahy mu šmahem ubývalo:

„Tady strážmistr Malý. Máme tu vraždu.“ Už pochopil, proč kolegové nechali volat jeho. Byl na okrsku nový, a tedy nevěděl, do čeho jde, když dostal příkaz zavolat kriminalistce Mázlové. Teď to chápal.

„To je jasný. Proč byste jinak volal... Kde?“ snažila se kapitánka aspoň chvilku mluvit mile. Marně. Volající strážmistr ze sebe vyhrkl:

„Regionální muzeum v Čelákovících.“

„Jedu tam!“ aniž by čekala na jakoukoli odezvu na druhém konci, típla hovor. Strážmistr Malý si oddychl. Utrpení skončilo. Teď byl tak trochu rád, že pracuje u policie, a ne jako telefonní operátor.

Kateřina se oblékla během pár okamžiků. Jen do kalhotek cachtla trochu intim spreje, aby některý nenechavý kolega nezkoumal, co že v noci dělala. Forenzní technici na to mají obzvlášť vytříbený čich. Její rozmrzelý partner, a to je řečeno velmi slušně, tolik nespěchal.

„Až budeš odcházet, zamkni!“ křikla na něj mezi dveřmi. Už je skoro zabouchla. Pak si to ještě rozmyslela a dveře otevřela znovu:

„A víš co...? Hoď klíče do schránky!“

Pak už jen zaslechl, jak dveře definitivně bouchly. Že je to opravdu „definitivně“, tak nějak vytušil. Proč by jinak měl házet klíče do schránky...?

V pootevřených dveřích náčelníka oddělení se objevila usměvavá tvář osmatřicetileté Lucie, snachy nadporučíka Václavíka.

„Pantatínek tu ještě není?“ zazubila se na majora Vondru. I on se pousmál. Věděl, že tahle šťastná žena takto starosvětsky říká svému tchánovi z legrace.

„Ne. To je na něj ještě brzo,“ pokusil se odpovědět co nej-příjemnějším tónem. Doufal, že se mu to povedlo... A nejspíš i ano. Dotyčná potrásla tou svou božskou tvářičkou, ověnčenou delšími, vlnitými vlasy barvy noci. Úplně stejnou barvu měly její oči, jenom v nich navíc zářila ona nezkrotná, raráškovská jiskra. Šťastný je Václavíkův syn, že má tak krásnou ženu. A šťastný je i sám Václavík, že je dědečkem jejich šestnáctileté dcery. Jí a její mamince dokáže asi málokdo něco odmítnout. Náčelník Vondra určitě ne. Proto jen pokýval souhlasně hlavou, když se ho rozpustile zeptala:

„A můžu na něj počkat u jeho stolu?“ naposledy se zářivě zaculila a zmizela ze dveří. Náčelník se znovu pokusil soustředit na kvanta spisů zaplavujících jeho stůl. Kde jsou ty časy, kdy býval pouhý řadový vyšetřovatel. Jasně, i tenkrát psal zprávy, to ano. Ale nemusel jich číst takové stohy...

Díky tomu ani nevěděl, kolik času uběhlo, když se v těch samých dveřích objevila kulatá hlava zmíněného vyšetřovatele Václavíka.

„Co máš na srdci Pepo, že sis na to přivstal...? Pojď dovnitř a zavři. Určitě to chceš řešit mezi čtyřma očima, nemám pravdu?“ vyzval Pepu nadřízený. Vyšetřovatel tedy zavřel zevnitř. Větám, kterými ho jeho nadřízený pozval dál, se nedivil. Oba jsou kriminalisté, a tedy oba umí číst mezi řádky. Jen Pepa na jednu nějak ztratil odvahu vyklopit, co že ho trápí. Tak se raději posadil a začal oklikou:

„Doufal jsem, že tě tu ráno najdu samotného...“

„Nedoufal. Věděl. Vždycky jsem tu minimálně o půl hodiny dřív než ostatní, a to víte všichni... Proto všichni, když vás něco pálí, přicházíte v tuhle hodinu. Co trápí tebe?“

Pepa se na nenabídnuté židli nespokojeně zavrtěl. Pak dotčeně spustil:

„Hm... Ne nadarmo ti přezdívají sova... No, když tohle všechno víš, tak asi tušíš, i proč jsem tady...“

„Ale jo!“ spustil velitel přátelsky. Překročil šedesátý čtvrtý rok a opravdu už máloco ho překvapilo. Kdepak tušil – bezpečně věděl, proč tu jeho podřízený je:

„I tak tě, Pepane, musím pochválit. Vydržel jsi s ní nejdéle ze všech... A mám pro tebe skvělou zprávu: Nahradí tě ten nový.“

Pepa vykulil oči:

„Benáček? Vždyť mu teče mlíko po bradě!“

Ano teklo. Bylo mu zčerstva třicet, ale sebevědomí měl na sedmdesát. A k tomu chování pubertálního fracka. Na oddělení vražd nastoupil ani ne před měsícem a na svém kontě měl za tu dobu jen jeden případ neúmyslného zabití, a to jen proto, že vyplašený pachatel byl svým činem tak otřesen, že se sám přiznal. Ovšem mladý Benáček to prodával jako oslnivý úspěch své počínající, hvězdné kariéry kriminalisty. Všechna tato fakta si muži sedící proti sobě dobře uvědomovali. A že v kolektivu dvakrát oblíben není, věděli taky.

„Ty mu to chceš na vraždách zošklivit? Vyštvať ho odtud?“ optal se Pepa nadřízeného. Ten jen moudře zavrtěl hlavou:

„Ne. Jen mu chci dát lekci. Vychovat ho... A možná ho i vykovat! Je to fracek namyšlenej, nepopírám, ale chodí s očima otevřenýma... A není lepší zkoušky ohněm než tvá kolegyně.“

„Bývalá kolegyně...“ opravil nadřízeného vyšetřovatel. Chtěl mít jistotu, že to náčelník myslí vážně. Ten se jen bodře pousmál:

„Ano... bývalá kolegyně. Jak se tu ráno objeví, ať přijde ke mně.“

„Ona, nebo on?“ trochu se v tom Pepa ztrácel. Náčelník si povzdychl:

„On. Ona už je...“

Dál se nedostal, protože řešený Benáček právě bez zaklepání rozrazil dveře a familiárně zahalekal do náčelníkovy kanceláře:

„Nazdar šéfe! Máš pro mne něco nového?... Čau Pepo!“

Velitel oddělení si mladíka změřil naprosto nezúčastněným pohledem. Pak se bez kapky emoce do opovážlivce pustil:

„Sloužíme oba, pane kolego, u policie, a tak berte na vědomí, že já jsem major a vy poručík. A i tady kolega Václavík je nadporučík, tedy hodnost vyšší než vy... a i kdyby nebyl,

vzhledem k našemu věku a pracovním výsledkům byste nám oběma měl vykat!“

Mladý hrdina ztratil řeč. Možná se i trochu začervenal, ale jen trochu, aby jeho ego nemuselo klesnout hlouběji, než by si přálo. Každopádně se už chystal zasalutovat a vycouvat, když náčelník spustil znovu:

„Ale máte pravdu, poručíku Benáčku. Mám pro vás něco nového: Počínaje dnešním ránem si tady s nadporučíkem Václavíkem prohodíte služební partnery.“

Ovšem namísto zděšením, Benáčkovi zazářily oči nadšením:

„Já sloužím s Mázlovou?“

„Kapitán Mázlovou, poručíku!“ opravil ho náčelník. Ani tím však nedokázal mladíkovo nadšení zkazit.

„Kapitánkou Mázlovou. Rozumím. To je skvělý! Ta mívá super případy!“ a aniž by se optal, smí-li odejít, zavřel dveře zvenčí... aby je vzápětí znovu otevřel:

„Já ji vyzvednu doma! Ta bude překvapená! Kde bydlí, majore?“

„Může vám být úplně jedno, kde bydlí, poručíku, protože doma už dávno není. Řeší vraždu v Regionálním muzeu v Čelákovících.“

Až teprve teď mladý kriminalista zesinal.

„O... ona už... je v terénu?“ vyblekotal a vycouval z kanceláře, opět bez dovolení. Pepu Václavíka jen v duchu napadlo, že jeho bývalá kolegyně je v terénu snad nonstop, aspoň dle zkušeností, které s ní měl. Osamělí, postarší mužové se na sebe soucitně podívali, aby, jak jeden pronesl:

„...A překvapená bude určitě.“

Až nyní si major uvědomil, či tvář dnes spatřil ve dveřích první:

„Jo a na tebe, Pepane, čeká u tvého stolu návštěva.“

Václavík se naň zkoumavě zahleděl. Náčelník se pobaveně usmál:

„Neboj... Tuhle návštěvu dobře znáš a nejspíš ji i čekáš.“

Teď se tvář rozjasnila v nefalšovaném úsměvu i kulatému Václavíkovi:

„Lucinka! Určitě mi přinesla i něco dobrého k obědu,“ a hrnul se ke dveřím. V nich se ještě naposledy otočil:

„Víš, Honzo, že mám někdy pocit, že jsem i jejím tátou... Možná jen jejím...“

„Ona to nejspíš vidí podobně, když ti říká pantatínku.“

Spokojený, kulatý pán naposledy pokýval hlavou a z kance-láře definitivně zmizel... A major si už potřetí přitáhl blíž stohy spisů. Tak teď snad už...

Mázlová křížovala mlčky mezi vitrínami muzea. Za ní cupital nováček místního okrsku strážmistr Malý a sděloval jí zjištěná fakta. Měl ale při tom pocit, že mluví do dubu. Ta hubená vy-čáhlá ženská se na něj ani jednou nepodívala. Proto podlehl dojmu, že jeho snaha je zbytečná. Tedy v půli věty ustal... aby byl vzápětí onou hubenou kriminalistkou vyplísněn.

„Proč nepokračujete?“ pronesla suše, aniž by se k němu ohlédla. On jen zalapal po dechu a odvětil:

„Zdálo se mi, že neposloucháte.“

„Vám se nemá co zdát, strážmistře! Vy mě máte seznámit s faktama, tak to dělejte!“ vyčetla mu přísně, ale opět mu ne-věnovala jediný pohled. Byl tomu vlastně rád. Aspoň neviděla, jak se z něj pot jen lije. Věděl, že až se vrátí na služebnu, první, co si půjde převléci, budou spodky. Tahle baba ho děsila víc než na zemi ležící zakuchnutý noční hlídač. Ostatně ten už byl mrtvý. Ten mu už nic udělat nemůže, ale co všechno mu pro-vede ještě ona, toho se dobré půl hodiny intenzivně děsil. Má-lem se přistihl, že si přeje, aby tu na podlaze ležela ta protivná vyšetřovatelka, a ne zavražděný nebožák v důchodu... I když, počínaje dnešní nocí, už zřejmě důchod pobírat nebude.

„Pokračujte!“ zasyčela na něj znovu. Strážmistr se totiž v rá-mci zamyšlení dlouze odmlčel. Hned pokračoval, aby sezná-mil kapitán Mázelovou s dalšími fakty: „Neznámý pachatel se v noci vloupal do Regionálního muzea v Čelákovících. Ukradl tu pár vzácných exponátů. Přesněji dva – zlatý řetěz nalezený v hrobě šlechtice z jedenáctého století. Jeho ostatky tu ostatně měli vystaveny též... A indickou dýku, též ze zdejších nalezišť.

Možná toho pachatel chtěl odnést víc, ale byl vyrušen. Alarm sice dokázal odpojit, ale při pohybu mezi exponáty ho zradila svítlna. Ve tmě srazil stojící exponát medvěda. Ještě než nebohý, vycpaný chlupáč spadl, dostal od vyplašeného pachatele několik opravdu bolestivých ran a kopanců. Bolety ovšem jen útočníka. Zato méda to odnesl roztrženým kožichem a uraženou spodní čelistí. Hluk samozřejmě přivolal ostrahu... A to byla ona osudová chyba. Zloděj zazmatkoval. Rozbil nejbližší vitrínu, aby se ozbrojil exponátem v ní vystaveným – indicou dýkou. Bohužel starý noční hlídač měl rozkoukaný akčník s Mattem Damonem, a tak se i on rozhodl zachovat jako správný agent. Pistoli bohužel ani nestihl vytáhnout a už měl nůž pod žebry. Vykrvácel, než přijela pomoc. Pachatel se zřejmě svého činu zalekl a utekl bez dalšího rabování...”

Ano, až takhle obsáhla přednáška strážmistra Malého byla. A i když to vypadalo, že ho Mázlová neposlouchá, pamatovala si z ní každé slovo. Potvrdila to následným dotazem:

„A kudy?“

„A kudy co?“ nechápal strážmistr. Otočila se a příkře si ho změřila pohledem. Teď teprve děkoval za okamžiky, kdy stála zády. Ten studený, pronikavý pohled viděl do něj i skrz něj. Byl přesvědčen, že si v něm určitě přečetla, že se do pěti let počurával a na střední měl desetiminutový román s uklízečkou. Doufal jen, že to neřekne nahlas. Ne. Jen, pohoršena jeho nechápavostí, rozvedla otázku:

„Kudy utek’?“

„Aha,“ vrátil se strážmistr do reálu. „Ven to pak vzal hlavním vchodem, když už tam hlídač nepřekážel.“

„Ono nebylo zamčeno?“ podivila se démonická vyšetřovatelka. Konečně první otázka, kdy nezněla tak démonicky. Proto jí o něco klidněji odpověděl:

„Sebral umírajícímu hlídači klíče... a nechal je v zámku.“

Jistě, že je tam viděla, když přišla, ale myslela, že otevřeli, aby se dostali na místo činu. Až teď jí došlo, že byly v zámku zevnitř. Hned se na sebe zlobila, že si to neuvědomila už při příchodu. Jenže důvodů, proč byly klíče zevnitř, mohlo být víc, tak si zkusila tu chvilkovou nepozornost odpustit. Moc se jí to

nedařilo. Teď každopádně zírala na staříkovo tělo v uniformě s probodenou slezinou. Krve bylo kolem něj spousta. Asi se moc dlouho netrápil. Každopádně, kdyby se nesnažil být hrdinou a rovnou zavolal policii, mohl ještě žít. To ji sice napadlo, ale u všech těch úvah o oběti chybělo slovo „chudák“. Ne! Pro vyšetřovatelku Kateřinu Mázlovou byly případy, které řešila, jen něco jako šachová partie, nebo rébus. I teď tu nad obětí stála jak vytesaná. Nehnula brvou. Jen mlčky civěla. Už ani strážmistr Malý se na ni neodvážil promluvit. Vrývala si do paměti každý detail místa činu. Jistě, až přijede fotograf z jejich oddělení, pořídí kompletní dokumentaci, ale přesto se o to snažila – zapamatovat si všechno, co by se mohlo později hodit.

Vyrušil ji až halekající hlas mladého, sportovně vyhlížejícího cápka, co sem mezi vitrínami mířil.

„Čau kolegyňko!“

Benáček? Co ten tu dělá, mihlo se jí hlavou? Vzápětí se to dozvěděla.

„Jsem tvůj novejš parťák,“ švitořil nadšeně mladý kriminalista. Strážmistr Malý uvažoval, zdali se ten floutek zbláznil, nebo ho mrzí život. Aniž by Mázlová přestala civět na místo činu, stručně se optala:

„Kde je Pepa?“

„Ode dneška slouží s Romanem, mým bývalým...“

„Vim, kdo je Roman!“ utála ho v půli věty. Benáček se už nadechoval k dalšímu hloupému proslovu, ale nepustila ho ke slovu:

„Vobejdi sousedy a zjisti, co viděli. Ptej se hlavně starejš bab a matek od mimin.“

„Já myslel, že na tom děláme spolu?“ hájil se model Benáček.

„A já právě přerozdělila práci. Vobejdi sousedy!“ zvýšila poprvé hlas. Velmi neochotně couval z místa činu. Cestou ještě brumlal:

„Co asi tak mohl v noci, kdo...“

„Už jsi vodešel?!“ zavrčela a poprvé se na něj podívala. I on, stejně jako strážmistr Malý, ocenil chvíle, kdy se na něj nedívala. Hbitě vyklidil pole.

Mázlová dala ještě krátkou poradou s lékařem ohledávajícím mrtvého. Ten jí prozradil, že přesný čas vraždy snadno vyčtou z mobilu oběti. Hlídač si totiž stihl ještě zavolat záchranku. Ta ho však už nezastihla živého, přesto, že dojela do deseti minut. Forenzní technik Marek potvrdil její domněnku o nepřítomnosti otisků pachatele.

„Jak jsi to ale mohla vědět předem... že nezanechal otisky?“ nenechal si otázku pro sebe. On se Mázlové nebál. Jeho totiž potřebovala, tak na něj byla „v mezích možností“ milá... A znali se už dlouho. Stejně tak věděl, že pokud ona nebude chtít, neodpoví mu. Ovšem byl dnes první, na koho se rozhodla být přívětivá. Ne mnohomluvná, ale přívětivá.

„Šel sem krást a uměl to. Vyřadil alarm. Nemínil zanechat otisky. Vrahem se stal až díky té vadné lampě. Kdyby mu neklekla, tak tu máme jen loupež a nejspíš úspěšnou.“

„Jo tak to by mohla být pravda...“ broukl si Marek pro sebe.

„Ty stopy z vitríny s dýkou si sebral?“ ptala se, a přitom soustředěně zírala právě na jmenovanou proraženou vitrínu.

„Jasně. Jak budou výsledky, dozvíš se je... Jinak jsme tu hotovi,“ odpověděl, když balil kufřík. Kolem nich právě odnášeli zakryté tělo mrtvého. Soudní lékař Řanda se Mázlové jen pro jistotu optal:

„Můžeme ho už odnést, že jo?“

„Určitě,“ opáčila, aniž by pohled zvedla od další zkoumané vitríny. Tady pachatel pracoval, než byl vyrušen. Sklo řízl a opatrně vylomil. Zde měl ještě pocit, že má spoustu času. Potom ta svítilna. Zbitý, vycpaný medvěd ležel hned vedle. Za zády ještě zaslechla doktorem zabručené:

„Díky.“ A pak dodatek: „On nikdo nechce po smrti ležet pohromadě s upíry.“

„Co?“ otočila se po něm, poprvé opravdu překvapena. Doktor se zastavil:

„On vám to támhle ten ještě neřekl?“ a ukázal na čtyřicetiletého, obtloustlého muže v obleku a s brýlemi. Seděl doslova zhroucený v rohu na stoličce.

„Ne. Ten, co sem přišla, eště neřek' vůbec nic.“

Doktor pokýval hlavou, že chápe a vysvětlil:

„Je tu ředitelem. O Čelákovickém muzeu se traduje, že tu mají vystavené ostatky upírů. Ten okradený šlechtic mezi ně také patřil.“

„Jak to víte?“ užasla Mázlová podruhé. Doktor ji zavedl ke skeletu okradené kostry:

„Podívejte! Přesto, že je ze vznešeného rodu, což dokazují šperky, svázali mu po smrti ruce za zády a oddělenou hlavu uložili mezi chodidla tváří dolů, aby už nikdy nespátl východ slunce. Tak se nakládalo s pohřbeným upírem, aby nevstal z hrobu.“

„Ahá...“ zareagovala překvapená vyšetřovatelka.

„Můžu to tu už vytříť?“ vyrušila je štíhlá, nenápadná uklízečka v šedém, pomuchlaném plášti. Věk se nedal dobře určit díky brýlím a vlasům skrytým pod, po uklízečsku svázaným, šátkem. Doktor zakroutil nevěřícně hlavou a došel k zhroucenému řediteli muzea s dotazem:

„Vám tu uklízejí takhle brzo po ránu?“

Ředitel se jeho hlasu hrozně polekal. Tak blízko nikoho nečekal. Proto ze sebe jen vykoktal:

„Co?... Co?... Ne...“ Pak se konečně na uklízečku podíval a dodal: „Já ji neznám.“

Doktor nechápal. Teď tu i on stál překvapen.

„Ale já jo,“ zaskřípala Mázlová zuby a strhla neznámé uklízečce z hlavy saténový šátek od Versaceho. Vzápětí se do uklízečky pustila: „Sauerová! Vy si nedáte pokoj?! Říká vám něco: Vědomý ničení stop na místě činu? Vám by mělo!“

Náhle pětaticetiletá, přitažlivá uklízečka se zářivě blond vlasy se na kriminalistku jen nevinně uculila:

„Ničení stop? Určitě ne! Ptala jsem se dole forenzního a ten přiznal, že jste hotovi... a já chtěla jen setřít krev toho nebožáka.“

Ředitel vsedě a doktor vstoje mlčky pozorovali, co se z té debaty vyvine. Mázlová popadla nebožáčku neomalenež za loket a násilím ji vlekla ven. Při tom se na ni rozeřvala:

„Vona už vám novinařina tolik nevynáší, že berete i úklid?!... Kdepak setřít krev! Šmírovat na místě činu, ste chtěla! A ven!“

a nebohou novinářku energicky... opravdu velmi energicky postrčila ze schodů. Ta naštěstí vyhazov paní vyšetřovatelky ustála bez pádu. Jen co scupitala ze schodů, dovolila si zdola na ni ještě vyzývavě zavolat:

„Milá jako vždy, paní kapitánová. Na brzkou shledanou!“

Tehdy se Mázlová nad schody otočila a vyrazila po nich hbitě dolů do přízemí. Novinářka na víc nečekala a svižně opustila budovu. O pár po čuni od téhle ženské rozhodně nestála. A že ona toho schopná je, také věděla.

Proto nezjistila, že cílem nebyla ona, ale nebožák, strážmistr Malý, čekající dole na další pokyny. Dočkat se jich právě od Mázlové, určitě nechtěl, ale dočkal se:

„Kdo má v tomhle vokrsku na starost loupeže?“

„To řeší v Brandýse kapitán Kačírek. Jestli chcete, zavezu vás tam,“ nabídl se rovnou... a hned si uvědomil: Vykašlat jsem se na ni měl za to, jak se ke mně chová. Bylo však pozdě. Přikývla. A on se přistihl, že je vlastně hrdý na to, že té sfínze dokázal v něčem vyhovět... a ona ho při tom ani nenechala zkamenět.

Už nastupovali před muzeem do vozu, když k nim doběhl nadšený Benáček:

„Měla jste pravdu! Jedna stará babka odnaproti prý viděla v noci kolem muzea brouzdat hubenýho, menšího chlapíka v kšiltovce a montérkách. Přes rameno nesl zavěšený černý, plastový kufřík řemeslníků... Vy odjždíte?“

„Do Brandejsa. Pokračuju v pátrání,“ odsekla mu, už sedíc ve služebním voze strážmistra Malého. Benáček jen převravně zakoktal:

„A... a co mám... dělat já?“

„Pokračovat ve vyptávání. Zjištěný sepsat a dát mi to na stůl... Jo a přeprav na naši fízlárnu můj auto.“

„A jak to mám udělat? Přijel jsem svým,“ hájil se nesmyslnému příkazu model Benáček. Změřila si ho tím svým bodavým pohledem. Strážmistr Malý se přímo tetelil blahem, že cílem jejího útoku je konečně někdo jiný než on. Až po trapně dlouhé pauze Mázlová na „kolegu“ promluvila:

„Seš kriminalista. Máš umět řešit problémy. Tak řeš!“ načež zabouchla dveře a dala pokyn k odjezdu. Její nový parťák tu stál jak vytesaný...

Zádrhel zvaný „nový kolega Kateřiny Mázlové“ měl dohru krátce po poledni na služebně mordparty. Kapitánka právě dospěchala ke svému stolu. V rychlosti tu hltala zprávu dodanou poručíkem Benáčkem. Ten, jak ji spatřil, spěchal k ní. I takový namyšlenec, jako byl on, pochopil, že frajeřinkami a arogancí tu nedosáhne ničeho. Zkusil to tedy jinak:

„Kapitáne Mázlová. Já se omlouvám. Asi jsme ráno nezačali správnou nohou,“ a podával jí ruku na usmířenou. Ani nezvedla oči od rozečtené zprávy. A tak pokračoval:

„Jmenuju se Karel. Netušil jsem, že jste takové ranní ptáče...“

Ona i nadále podanou ruku ignorovala, ale aspoň mu odpovíděla:

„Nejsem ranní ptáče. Sem člověk na svym místě, ale ty, Benáčku, ty seš hovno na botě.“

A tehdy Benáček pochopil, že být s někým v partnerství, znamená, že to partnerství bude rovnocenné... A přátelské.

Ona zatím odkráčela do zasedací místnosti s jeho elaborátem v ruce. Ještě ji pozoroval, jak při odchodu někomu telefonuje. Prostě ženský, napadlo ho: čtou, a ještě u toho zvládají vyřizovat hovory. Opatrně se rozhlédl kolem. Stoly jeho spolupracovníků neoddělovaly přepážky, a tak všichni nepochybně viděli i slyšeli, jak byl Mázlovou smáznut. Snad poprvé v životě se cítil jako excelentní blb. Při jeho bezbřehém egu to byl pocit zbrusu nový. Rozhodně ne povznášející, ale každopádně poučný. Naštěstí ho nemusel zažívat nekonečně dlouho.

„Starej svolává za deset minut sraz v zasedačce!“ rozlehl se služebnou hlas kolegy Václavíka. A tenhle mu nemusí říkat major? – proběhlo Benáčkoví hlavou.

V zasedačce major stručně uvedl případ nové vraždy v Čelákovících a pak už předal slovo samotné Mázlové. Ta se jen opovržlivě ušklíbla a odměřeným zrakem přehlédla všechny přítomné. Jak nerada hovořila před kolektivem. Tak se rozhodla mít to co nejdříve za sebou:

„Fakt nevím, proč vás sem náčelník svolal. Ten případ je skoro hotovej...“

V ten okamžik dloubl do nebohého Karla Benáčka jeho bývalý parťák Roman:

„No vidíš, jak úspěšná jste dvojka. Ještě jste se ani neseznámili a už máte vyřešený případ.“

„Hm...“ zabručel Karel, „ale připadám si vedle ní na žebříčku důležitosti až za skartovačkou a sešívačkou.“

„A to si vem, že ona ani jednu z těch pomůcek neužívá,“ popíchl ho ještě Roman.

Bohužel jejich šepot bystrý sluch Mázlové zaregistroval. Ztičila a zpražila je pohledem oba. U každého z nich k tomu měla víc důvodů. Jen oni je znali. Nikdo jiný je znát neměl. Každopádně v nastalém hrobovém tichu pokračovala:

„Pár věcí je jasnejch vod začátku. Dotyčnej do muzea nepřišel vraždit. V takovym případě by si přinesl nástroj z domova a nepůčoval by si ho z vitríny. To, že ho s sebou rovnou i vodnes, z toho dělá navíc loupežnou vraždu, ale loupit šel tak či tak.“

O jeho profesionalitě svědčí vodborný vyřazení alarmu a práce v rukavicích. Přesto forenzní technik na můj popud zkusil najít nějaký stopy, v proražený vitríně, s ukradenym nožem. Prej může jít vo modrou montérkovou kombinézu...

Zloděj je menší, hubený postavy a nejspíš zakřiknutej. Tak ho podle indicií popsal doktor Mudrý. Pachatel evidentně dělal všechno pro to, aby nebyl dopadenej. V tomhle případě zabil strážnýho. Jeho vražedný akt je ale spíš dílem sebeobraný než cílenýho útoku. Proto sem se spojila s chlapci z krádeží v Brandejse a dali jsme hlavy dohromady. Podezření padá na nějaký-

ho Zděndu Cizáčka. Propuštěnej před dvěma měsíci. Seděl dva roky za prokázanou loupež klenotnictví. Pracuje v noci a kolegové sou přesvědčený, že toho má na svědomí mnohem víc. Ovšem prokázaný mu bylo jen to klenotnictví. V tomhle případě to vypadá na loupež na vobjednávku. Otázka, jestli bude zadavatel lup chtít, když je na něm krev...”

„A zadavatel o té vraždě ví?“ napadlo Vondru. Mázlové potemněl zrak, když vysvětlovala:

„Pokud sleduje média, tak určitě. Tu čmuchalku Sauerovou jsem tam měla hned za zadkem. Tentokrát jako uklízečku... Každopádně sem přesvědčená, že se tím dotýčnej Cizáček dostal do hodně svízelný situace. Neměl by ho bejt problém najít. Bude nervózní a zmatenej. Vrahem eště nebyl. Kolegové z Brandejsa už maj vytipováno, kde se asi pokusí ukrejt. Tam na něj čekaj...”

Eště jedna věc: Pachatel má modrou fábií kombi. Tu včera v Čelákovících taky viděli.”

„Fajn! To bylo od tebe, Kateřino, nečekaně obsáhlé a vyčerpávající. Každopádně, pokud se v plánovaném úkrytu do dvou dnů neobjeví, sejdemo se tu znovu a zvolíme nový postup pátrání. S tím končím tuto poradou mimo běžný program. Díky,“ uzavřel celé jednání náčelník a ostatní se počali trousit zpět ke své práci. Zůstala tu s ním jen Mázlová. Tušil, že k tomu dojde a snažil se být na to připraven, jak jen to šlo... ale moc to nešlo. Že to bude nepříjemné, pochopil, když mu razantně zastoupila dveře při pokusu opustit místnost.

„Proč?!“ zaznělo z jejích tenkých rtů tak důrazně, až se kolegové na chodbě otočili. Přesto se na ni major podíval až otcovsky:

„Proč Benáček, nebo proč Čelákovice?“

„Vobojí!“

Starý náčelník se posadil na kraj stolu a odsunul židli před sebou, aby si na ni Mázlová sedla. Nesedla. Zůstala vzpurně stát proti němu. Nevylekalo ho to. S naprostým klidem jí odvětil:

„Benáček se musí učit... a k vám mi už došli lidi. A práci minimálně ve dvou, jak víte, vyžadují kvůli bezpečnosti.“

„S Pepou nám to výborně klapalo.“

„Vy jste litala po všech čertech a on jen na služebně zvedal telefony. Tomu říkáte, klapalo?“

Beze slova odvrátila svůj pichlavý pohled jinam. O to lépe se náčelníkovi pokračovalo:

„On i takový starý bard, jako je Pepa, co to má za pár, chce být součástí vyšetřování a za ta léta zkušeností má právo do něčeho zasáhnout. Ve spolupráci s Romanem sice také bude nejspíš zvedat telefony, ale u Romana má reálnou šanci, že s ním jeho parťák bude poznatky konzultovat. U vás směl vždy jen na konci sepsat závěrečnou zprávu... a to v okamžiku, kdy jste už většinou řešila nový případ. Tak buďte vděčná za Benáčka, protože jinak byste skončila. Výsledky máte sice úchvatný, ale samotnou vás nesmím nechat dělat.

Nebojte. Karel vám moc překážet nebude. Vy už si ho vycvičíte...”

„Hm...” tiše zavrčela a zvedla zrak po nadřízeném. On pochovil a pokračoval:

„A proč Čelákovice? Víím, že je to triviální případ, který by tu vyřešil kdokoli jiný, ale nikdo jiný to nevyřeší tak rychle... A mezi tím přijde něco většího... A nebojte. Já vám to schovám,” usmál se na ni. Ona mu věnovala jen krátký pohled, ale už ji znal. Věděl, že ona jinak pochopení najevo dát neumí. Pokud nějaké najevo vůbec dát chce...

Teď bylo všechno přesně tak, jak má být. Prostor důkladně uklizen, zameten, očištěn, několikrát zkontrolován. Veškeré pomůcky a náčiní sbaleno. Nic nebylo zapomenuto... a scéna působivě naaranžována. Jistě, že scéna! Vždyť je to celé jedno velké, důmyslné divadlo! A v hodinách literatury se učivalo, že divadlo je zrcadlem doby. Není dokonalejšího zrcadla! Dalo to práci. Strašnou práci, ale stálo to za to. Ovšem tohle je práce... Co, práce? Tohle je tvorba, která baví. Dává smysl... a těší. A za krátký čas, až přinese své plody, potěší svého tvůrce ještě jednou. Zbývá odejít. Naposledy se dole pod svahem

ohlédnout. Jednak, jestli tu není nějaký nežádoucí pozorovatel, a jednak je to poslední šance pokochat se pohledem na tu skálu, včetně výzdoby. Je to vlastně svým způsobem obraz. Někteří aktéři tvoří rádi takzvané živé obrazy. No tenhle obraz byl dozajista mrtvý... A aktér ho určitě netvořil rád.

Ještě, že byl takovým analfabetem v dané zájmové činnosti. Nepřišlo mu divné, když byl požádán, aby se dovázal ještě na jedno lano. Pak nebyl problém tam nahoře, kam neviděl, prvé lano uvázat ve správné vzdálenosti na skobu napevno zatlučenou. A ještě ten užaslý výraz aktéra, když vylezl téměř na vrchol a dlouhá pevná větev ho shodila zpět ze skály.

Výpočty klaply přesně: Pevně uvázané lano z té výšky nezkušenému lezci, jakým aktér byl, snadno srazilo vaz. Fatálně s ním trhlo necelé tři metry nad zemí. I kdyby tohle nevyšlo, beztak se umlátil během pádu o skalní stěnu. Sice sebou ještě chvíli škubal, než zhasl definitivně, ale vyšlo to. Potom už nebyl problém zdola ze země odstranit lano druhé. Odvázat ho a odnést. Ještě dotvořit aranžmá obrazu, včetně napodobení pohlavního aktu a je to! Větev, co aktéra srazila, se odhodí někde cestou lesem. Kdo ji dokáže nalézt v rozlehlých lesích. Policie nezačne pátrat dřív než za tři dny. To i služební psi stopu sotva vyčenichají. A pokud by nějakým zázrakem větev našli, díky rukavicím na ní otisky nezůstaly. I když, zůstaly by otisky na větvi?

A místo! Místo bylo zvoleno vskutku impozantní. Krom toho, za chvíli padne tma. Jestli to tu někdo najde, tak nejdřív ráno. Ale vzhledem k lokalitě to může trvat i několik dní. Nevadí. Není kam spěchat...

Kapitola II.

MÍSTO

Ne! Poručík Karel Benáček se dnes do práce netěšil. Čekal ho druhý den s novou kolegyní. Tedy, bylo mu víc než jasné, že nový je tu on... Ale že s ním bude jednat jak s kusem hadru? O tom se mu ani nesnilo. Ne. Nebyl to sen, nýbrž hnusná realita. Velmi hnusná! Zvlášť pro tak intenzivního egoistu.

Jen co rozrazil dveře služebny, s úmyslem co nejrychleji, a pokud možno nepozorován, zmizet ke svému stolu, už ho odchytil ten starý bard Václavík. Egoista se bohužel neumí pohybovat nepozorován... Karel se Václavíka trochu štítil. V duchu se rozhodl, že jestli někdy bude starý jako Václavík, určitě nebude tak kulatý. Ta jeho kulatost, jak ve tváři, tak celého těla, Karla přímo iritovala.

„Karle! Na okamžiček!“ zvolal na něj kulatý muž a pokynul mu, aby nahlédl na jeho monitor. Nadporučík Václavík, všemi oslovován Pepa, tam měl rozbalený článek regionálního brandýského plátku s názvem: Okradený upír!

„Už o vás píšou... A zrovna tahle novinářská kapacita!“ ukazoval Pepa na jméno a malou podobiznu dole pod článkem: „Sofie Sauerová... Tys ji tam včera viděl?“

„Viděl jsem tak akorát prd!“ vztekal se Benáček: „Jen jsem se objevil, vyslala mě Mázlová vyzpovídat všechny důchodce a kojící matky z Čelákovic... Takže jsem tam tu šťabajznu ani vidět nemohl.“

„Ale píše o vás hezky... Tedy o Mázlové,“ rejpl si Václavík.

„A to je docela s podivem, protože Mázlová by Sauerové nejraději vydloubla samou láskou oči,“ otočil se od sousedního stolu Pepův nový kolega Roman Dylč. On tedy Roman na kriminálce ve svých čtyřiceti letech nováčkem nebyl, ale ve dvojici s fosilií služebny Pepou Václavíkem ještě nepracoval. Karel nad tou péčí svých kolegů jen vztekle mávl rukou a pod vousy, které neměl, si zavrčel:

„Ať si je sebevíc arogantní, já se tý krávě dostanu do kalhotek.“

„Jóó? A co tam budeš dělat? Je skoro o deset let starší než ty,“ upozornil ho Pepa. Ano. Tak potichu Benáček svou výhrůžku pronesl, že to slyšela skoro celá služebny. A kdo to neslyšel, tomu to určitě brzy někdo, kdo to slyšel, vykecá...

„Rajcuje tě?“ zajímal se Roman, který „tichou“ poznámku také zaslechl. Karel ho pohledem div neprobodl:

„Ne! Ani se mi nelíbí! Ale už jen z principu... abych ji ponížil, se jí tam dostanu.“

„Jestli to není mrdání... pardon, mrhání časem. Mám obavy, že až toho dosáhneš, pokud toho dosáhneš, budeš velmi zklamáný... A určitě se s tím nebudeš nikde chlubit. Věř mi.“ To znělo od Romana skoro jako kamarádská rada než jako výhrůžka. Dokonce Karlovi navrhl:

„To já mít tu možnost, tak zamířím do rozkroku té reportérky. I na svých pětatřicet je velmi...! Velmi pohledná!“

„Sauerové?“ ujasnil si Karel.

„Hele!“ vykřikl Pepa. „Mladej není hloupej! Umí poslouchat. To se ti bude hodit, poručíku.“

A vůbec! Cos u těch důchodců z Čelákovic vypátral?“

„Tu modrou fábii kombi, jak ji včera Mázlová zmiňovala v hlášení. Stála prý skoro na kraji obce... A dědula, co mi to prozradil, viděl k autu přicházet právě toho malýho chcípáka v montérkách.“

„Takže zase až tak zbytečný ve vašem tandemu nejsi. Musíš se těšit i z malých vítězství. Ta velká bude ještě hodně dlouho vyžírat Mázlová,“ radil Pepa.

„Ostatně proto se Sauerová, coby reportérka krimi zpráv, Mázlové drží jak klíště. Ví, že její případ bude pecka, a že ho dříve, či později vyřeší,“ vysvětloval Roman.

„Proto, pokud někdo hledá Mázlovou, má smysl ptát se Sauerový. Ta to bude určitě vědět,“ upozornil Pepa. Pak ho něco napadlo... a rovnou se na to Karla Benáčka otázal:

„A kde vlastně máš Mázlovou teď?“

Karel se s úděsem rozhlédl po služebně. Samozřejmě, že tu nebyla.

„Krucí! Kde ta kráva zase je!“ zasyčel, ale tentokrát opravdu potichu. Tak to slyšeli jen Pepa s Romanem.

„Jak ji znám, už někde v terénu,“ poznamenal Pepa.

„Ptej se Sauerový,“ neodpustil si uštěpačnou poznámku Roman. Poznámka to byla sice uštěpačná, ale možná mi nic jiného nezbude, vyhodnotil situaci Karel. Bylo mu hloupé, ptát se ostatních, kde má parťačku, ale i když ten stud překonal, stejně to nikdo nevěděl. Rozhodně nesmím zůstat na služebně, napadlo ho. Tam by teď byl všem akorát pro smích. Vyrazil tedy ze služebny a následně i z budovy... aby na chodníku zůstal bezradně stát. Kudy dál, nevěděl. Volat jí mu přišlo zbytečné. Nejspíš by to ani nezvedla.

Právě v ten okamžik u něj zastavila červená Škoda Citygo. Okénko u řidiče sjelo dolů a překvapený Karel civěl do tváře z podobizny pod krimičlánkem.

„Kde máte kolegyni, pane poručíku?“ otázala se opravdu pohledná blondýna. Pepa s Romanem nelhali. Karel to vzdal:

„Nevím.“

„Tak si nasedněte. Pojedeme ji hledat,“ vyzvala ho fešanda. Nasedl a až uvnitř vozu zapochyboval:

„Hledat ano, ale kam?“

„Třeba hopsa hejsa do Brandejsa?“ usmála se na něj reportérka. Tehdy si Karel uvědomil souvislosti: No jistě! Rozkrádačky z Brandýsa. O nich přeci Mázlová včera v hlášení mluvila. Kruci! A na tenhle očividný fakt ho musí upozornit novinářka! Stydl se. Přesto si neodpustil poznámku:

„Odkud víte o Brandýse?“

„Už nějaký rok o vaší branži píšu články... a ten mord v muzeu úplně jasně ukazoval v první řadě na loupež... A ty řeší kapitán Kačírek z Brandýsa.“

Jedem?“

„Jedem,“ přikývl Karel. V hloubi duše začal přehodnocovat Pepův návrh, jestli by to neměly být kalhotky Sauerové, co by měl dobývat? Tam by to totiž mohl být i požitek...

„Už ho máte?“ houkla Mázlová přes celou služebnu na náčelníka brandýského okrsku Pavla Kačírka. Neochotně, až unaveně vstal a zabručel:

„Na stříbrném podnose byste ho nechtěla, paní kolegyně?“

„Slečna, náčelníku, slečna,“ opravila ho ta démonická žena s pohledem až žahavým.

„Slečna?“ povytáhl Kačírek obočí a šoural se k ní. Ona jen pokrčila rameny a vysvětlila:

„No... Už dlouho. Asi není chytrý na tomhle voslovení lpět.“ A nepovedeně se usmála. Kolega Kačírek to přesto ocenil:

„A umí být i vtipná. To jsem nečekal.“ Došoural se k ní a cestou sebral zelenou, rádoby vojenskou bundu. Věkem se dost blížil bývalému kolegovi Mázlové, Václavíkovi. A zkušenostmi nejspíš také. Proto její následná otázka vyzněla až hloupě:

„Vy někam vodcházíte?“

„My odcházíme,“ vysvětlil Kačírek a pokračoval: „Předpokládám, že když se Cizáček dosud nikde neobjevil, budete se chtít na místa s jeho existencí spojená, podívat.“

„A to jo,“ přikývla vyčáhlá Mázlová a následovala ho ze služebny ven.

Jeli Kačírkovým starým Peugeotem. Cestou své kolegyni vyprávěl, jak pečlivý zloděj Cizáček je: Všechno, co ukradne, hned balí do igelitových sáčků. I jeho odběratelé tuhle úchytku vítají. Nikdo nezanechá na zboží usvědčující otisky.

Nejprve přijeli před malý, zanedbaný rodinný domek Cizáčkovy matky.

„Tady bydlíval, než šel sedět,“ vysvětlil Kačírek. Dovnitř nešli. Nemělo to význam. Matka by ho zapřela, i kdyby něco vědě-

la. To už náčelník Kačírek znal. Tak jen zastavili u hlídkujícího civilního vozu kolegů. Ti je ujistili, že se tu opravdu neobjevil. Příští zastávkou byla ratejna na konci Byšiček, kousek za Prahou. Evidentně sídlo squatterů. I zde sice hlídka oznámila, že se modrá fábie s Cizáčkem neobjevila, ale Mázlová trvala na svém, že půjdou dovnitř. Chtěla hodit řeč s uživateli.

Jen co pronikli skrze vytrhaná prkna do objektu, dýchlo na ně hrané tajemno. Ano. Kačírek tipoval správně: Tohle bylo doupě satanistů. Obrácené kříže, pentagramy, svíčky, poháry. Vše, jak má být. A vše až příliš uměle naaranžované. „Vonělo“ to tu plísni, trávou a kadidlem. A přesně těmi parfémy navoněný drsnák v dlouhém černém kabátě se jim vykolébal vstříc.

„Co sem lezete?“ houkl na ně. V dlani mu cvakl vyhazovací nůž. Ale když se travnatý opar kolem něj trochu rozplynul, poznal náčelníka Kačírka. Nůž schoval. Mázlové se z toho trávového oděru zvedal žaludek.

„Jé! To jste vy, náčelníku? Tak brzo jsem vás nečekal.“

„No vidíš, Ghouse, a přesto ses dočkal,“ usmál se na něj spojeně brandýský kriminalista:

„Hádám, že víš, proč tu jsme?“

„Jasně! Já tomu malýmu, krpatýmu kriplovi říkal, že když to páchne čerstvou krví, tak si to může strčit do prdele. Tak táhnul jinam.“

„Vidíš a já si myslel, že artefakt poznačený skutečnou vraždou bude mít pro vás obzvlášť velkou hodnotu,“ šil do místního krále feťáků náčelník.

„Leda tak hovno. Nestojíme o tyhle problémy. Máme dost svejch,“ odbyl ho král. Mázlová konečně přemohla potřebu zvracet a zaútočila na krále amatérských satanistů otázkou:

„Kdy tu byl?“

„Včera. Eště před polednem,“ odsekl jí feťák a měl věc za vyřešenou. Brzo. Neznal Mázlovou.

„A proč to pro vás dělal? Kvůli penězům asi ne?“ nedala hubená, nehezká démonka pokoj.

„Ne. Měla to bejt jeho vstupenka k nám... ale to by při tom ten idiot nesměl vraždit.“

Do debaty se znovu vložil Kačírek:

„Pověz mi, Ghoust, odkud jste o té vraždě věděli?“

„Vraždě...? Ten blb se chlubil hned dvěma vraždama, jen co se s tou cetkou objevil,“ vysvětlil král.

„Dvěma?“ užasl Kačírek. Ghoust vysvětlil:

„No jasně! Dvěma. Prej ho u těch vitrín načapali dva. Oba je pobodal.“ Na tento zarážející fakt Mázlová neřekla ani slovo. Namísto toho Ghoust popíchla:

„Aha. Já myslela, že satanisti při rituálech vobětujou nevinátka?“

Zfetlý král sekty jen zbaběle zavrtěl hlavou:

„To je moc vysokej level. Na ten si my nehrajem. Von si ten chcípák myslel, že když bude patřit k nám, ochrání ho to, kdyby šel zase sedět.“

Mázlová si jen pobaveně odfrkla a vrtíc hlavou opouštěla ne-libě vonící doupě skorosatanistů.

„To je všechno?“ divil se král. Kačírek, který stejně jako on s údivem sledoval odcházející Mázlovou, pokrčil rameny:

„No... Asi jo.“

„Dneska žádná služebna a osmačtyřicet hodin v teple za katrem?“

„Ne. A chtěl bys?“ usmál se na krále, rozvlněného trávou, náčelník. Ten jen zhnuseně zavrtěl hlavou a zmizel ve „voňavém“ šeru své katedrály. Jeho nohsledi za celou tu dobu nevystřčili nos. Že tam jsou kriminalisté, věděli, ale k ničemu je nepotřebovali. Tak je nechali být. Nebo to bylo naopak?

Zhruba tou dobou zastavilo červené Citygo před služebnou v Brandýse. Přimo před nimi parkoval černý Seat Leon. Benáček zajásal: Mají šanci. Zmíněný Seat patřil Mázové. Doufal, že se na kolegyni půjde optat sám, ale Sauerová nedala jinak, než, že ho doprovodí. Vzhledem k tomu, že ho sem dovezla, příliš odporovat nemohl. Stejně tady Mázlovou nezastihli... ale aspoň

se dozvěděli o Cizáčkově bydlišti a satanistech. Pustili se tedy dál po stopě, ale všude přicházeli s křížkem po funuse. Kačírek s Mázlovou už byli pryč.

Zmíněná dvojice nakonec navštívila douputa všech případných překupníků. Někteří „starožitníci“ i přiznali, že je včera Cizáček navštívil, ale kde je teď, nevěděl nikdo. Pochopitelně všichni Cizáčkem oslovení o vraždě v muzeu věděli. Sauerová totiž stihla, ještě dříve, než vydala článek o okradeném upírovi, poslat krátkou zprávu do regionálního rozhlasu. Tu odvysílali už v den vraždy, těsně před obědem. „Starožitníci“ si ji mezi sebou předávali jak indiáni kouřové signály. Proto Cizáček u nikoho z nich neuspěl. Poslali ho, svorně, jako jeden muž, do háje. Mázlovou cloumal běs. Měla představu, že touhle dobou už budou toho chcípáka drtit při výslechu na služebně. Nedrtili. Chlap jako by se do země propadl. A za všechno může aktivní Sauerová! Kačírek se Mázlové nakonec omluvil, že musí řešit ještě několik rozkrádaček a loupeží. Ostatně víc jí pomoci nedokáže. Rozešli se tedy v brzkém odpoledni před brandýskou služebnou. Mázlová už seděla ve svém Seatu, když se k ní Kačírek naposledy naklonil:

„Vzpomněl jsem si, že když jsem minule Cizáčka hledal kvůli tomu klenotnictví, dopadl jsem ho nakonec živořícího v jeho fábii. Stála už několik dní zaparkovaná v blízkosti toho klenotnictví. Moc dobře věděl, že se nad ním stahuje síť. Tehdy utekl před celým světem do bezpečí svého auta. Ale kde je to auto...? Jako stopa to není nic moc, ale třeba to pomůže. Sbohem a hodně štěstí.“ Po těch slovech zmizel v budově služebny. Smířil se s tím, že mu nemluvná kolegyně z vražd toho druhého zabitého neosvětlí. Natolik ji za ten jeden společně strávený den odhadl. I on byl docela rád, že byl jen jeden.

Ale Mázlová štěstí neměla. Prošmejdila, na Kačírkovu radu, celé Čelákovice, ulici za ulicí, ale po modré Fabii ani stopa. Ptala se i místních, ale nikdo to auto, natož Cizáčka, neviděl.

Zhruba podobně úspěšní byli Benáček se Sauerovou. I když neúspěch si užíval jen egoista Benáček. Navštívili totiž zhruba ty samé překupníky, co prve Mázlová s Kačírkem. Nutno podotknout, že „starožitníci“ na ně koukali jak na blázny, kde se tu berou a proč se jich ptají na totéž. Že by paralelní pátrání? Užívala si to jen blondýnka Sauerová. Diktafon plný poznatků, a když se vrátili před služebnu v Brandýse, zbyl jí i čas připravit si aspoň osnovu článku navazujícího na předešlý o okradeném upírovi. Byla to ta chvíle, kdy se Benáček uvnitř vyptával Kačírka, kam zmizel ten černý Seat, co tu prve stál. Kapitán přiznal kriminalistovi jejich neúspěch a řekl, že má za to, že zklamaná Mázlová odjela domů. Na příběh o dopadení před klenotnictvím jaksi zapomněl... nebo mu nepřišel až tak důležitý.

Čelákovice opouštěla Mázlová už za soumraku a psychicky dost na dně. Tupě zírala na tmavnoucí neutěšenou krajinu před sebou a měla pocit, že prohrála na celé čáře. Zítra nechá náčelník vyhlásit celostátní pátrání po Cizáčkovi i modré Fabii. Zhruba nějaké podobné, jako stojí schovaná na té lesní cestě, co ji právě minula...

V mžiku ožila. Auto uklidila o sto metrů dál na jinou lesní cestu a na tu prvou se vrátila pěšky. Plížila se lesem jako liška a za okamžik se hledaný kurník v podobě modré Fabie objevil mezi stromy. Tedy byl problém neminout jeho i cestu. Už byla tma doslova jako v pytli. Kapitán Mázlová měla sice v kapse svítilnu a v pouzdře služební pistoli, ale nevytáhla ani jedno. Přišlo jí to zbytečné. Natolik ohodnotila nebezpečnost dotyčného pachatele. Namísto zbraně a prudkého přepadení zvolila metodu opatrného přiblížení k samotnému vozu. Zvolený postup se ukázal být správný. Hubený, drobný vrahoun v montérkách spal stočený do klubíčka, jak kotě na zadních sedadlech.

Mázlová opatrně vzala za kliku dveří spolujezdce. Dokonce se v autě ani nezamkl. Asi měl za to, že ho tu nikdo neobjeví. V naprosté tichosti se posadila na spolujezdcovo sedadlo a dveře za sebou co nejtišeji zavřela. Než Cizáčka vzbudila, rozhlédla se po interiéru vozu. Až ji překvapilo, jak tu má uklizeno. Jistě, tma to trochu zkreslovala, ale i tak se až systematický pořádek nedal přehlédnout. Jen na podlaze za sedadlem spolujezdce leželo něco lesklého.

„Zdravím vás, Zděndo,“ pronesla polohlasně. Neprobudil se. Jen se zavrtěl jak školáček, co ho maminka budí na snídani. Musela do něj šťouchnout. To zas vystartoval jak na pérku. Sice ihned vyskočil, ale žádnou zbraň, ohrožující kriminalistku na životě, netasil. Namísto toho se zmateně zeptal:

„Kdo...? Kdo jste?“ ale nejspíš i to už tušil.

„Vyšetřuju vraždu hlídače muzea,“ pravila Mázlová suše. Nastalá situace ji nijak nevzrušovala. Pro ni byl případ v tomto okamžiku vyřešený.

„Vás ještě neznám,“ přiznal Cizáček.

„To proto, že ste dosud nevraždil,“ vysvětlila mu s ledovým klidem a rozsvítla vnitřní osvětlení auta. On přimhouřil oči a nervózně se zavrtěl:

„Prosím, neříkejte tomu tak... a zhasněte to světlo. Já vám nic neudělám.“

„Já vim,“ přikývla Mázlová a světlo zase zhasla: „Ale ráda bych slyšela, proč? Proč musel ten dědek umřít?“

„Umřel jen on? To jsem rád. Víte, za všechno může ta zkurvená baterka. Jak zhasla, já cítil, že mě někdo popadl za ramena. Vybavil jsem si, že ve vitríně přede mnou leží nůž. Loktem jsem jí rozbil a nůž vrazil tomu šmejdovi nejspíš do ruky. Ovšem ono mu to nestačilo. Tak jsem ho dál bodal, tloukl a kopal, až zůstal ležet. Jenže to už tam byl ten druhej.“

„Chudák medvěd,“ povzdychla policistka. Uvědomila si, že až tak důkladně ho vlastně ani neprohlíželi, aby našli ty bodné rány... A podlitiny z kopanců se vycpanému exponátu také neudělají.

„Tam byl medvěd?! Já zápasil s medvědem?“ zděsil se Cizáček.

„Jo. S vycpanym. A úspěšně! Už nevstal,“ neubránila se pousmání Mázlová. Naštěstí to v nastalé tmě nebylo vidět.

„Já debil se pral s vycpanym medvědem...? No a pak mi na jednu stál za zády ten druhý. Svítil mi do očí a já jen viděl, jak sahá po zbrani. Ještě na mě něco řval. Tak jsem bodnul... Ten šel k zemi hned, po první ráně.“

„To proto, že ten vycpanej nebyl,“ konstatovala, už suše, Mázlová.

„Nejsem na to hrdej.“ Cizáček skoro brečel. Ovšem kapitánka pro něj slovo útěchy neměla:

„Neni na co. Byl to starej dědek.“

„Tak proč sahal po pistoli?“ vyjekl zloděj. Tehdy na něj štekla už dopálená kriminalistka:

„Protože se bál, stejně jako vy!“

„Já nechci zpátky do basy!“ zaskřehotal: „Proto jsem se bránil. Nechtěl jsem bejt chycenej.“

„Co vám tam dělali tak strašnýho?“ zeptala se Mázlová, ale v duchu jí přišla ta otázka zbytečná. Odpověď znala předem. Přesto se Cizáček rozpovídal. Rozpovídal se o ponižování, znásilňování a jiných zvěrstvích, které čekají v kriminále na ty slabé a opuštěné. Bylo to dlouhé a srdceryvné vyprávění. Ostatně, případ je uzavřen, tak proč si to neposlechnout? Času měla přeci spoustu. Další prohekaný večer s ženatým partnerem už nehrozí. Donutila ho přeci hodit klíče do schránky. Ten už se neozve. Taky kdo z chlapů by se po takovém ponížení ozval. To už by ji opravdu musel velmi milovat... A to v případě Mázlové rozhodně nehrozilo. Sama se o takovou image starala...

Tak tu seděla s dopadeným pachatelem dlouho do noci. Během té doby mu vysvětlila, že zloději si jsou vědomi toho, že krást je nesprávné. Ti sami sebe vidí, jako viníky.

Ale vrazi? To je úplně jiná liga. Ti jsou o své nevině přesvědčení! Aspoň ve většině případů. Jsou to vlastně velmi charakterní lidé, co vraždou chtěli páchat dobro. A on, Cizáček, mezi ně už teď také patří. Je si sice vědom, že dobro nepáchal, ale to není v daném případě důležité. Mázlová ho zkrátka ubez-

pečila, že když do basy nastoupí s cejchem vraha, už si na něj jen tak někdo nedovolí.

Uvěřil tomu. Získala si jeho sympatie, a to o ně ani neusilovala. Ovšem byl to po dlouhé době jediný člověk, který se s ní bavil, aniž by tím něco sledoval, ať už to bylo cokoli. Tak proč si s ním nepopovídat? I on jí nebyl nepříjemný, a to je u kapitána Mázlové už co říci.

O satanistech se Cizáček dozvěděl od spolunocležníka z basy. Seděl s ním totiž v cele Ghoustův otec. Právě on mu poradil, že se má s nimi dát do spolku.

Kolem druhé v noci se rozhodli, že už pojedou. Tehdy si Mázlová vzpomněla:

„A kradený zboží je kde?“

„Aha. Pravda,“ povzdychl Cizáček. Už po probuzení si přisedl dopředu za volant, takže se teď jen naklonil ke dvířkám v palubní desce. Odtud vytáhl v igelitu důkladně zabalený uloupený řetěz a podal ho kapitánce. Vzpomněla si na Kačírka. O tomhle přeci mluvil? Všechno balené v igelitu!

„A ta dýka?“ pídila se dál. Cizáčka polila horkost. Chvilí trvalo, než ze sebe vyskřehotal:

„Tou... tou jsem zabil člověka...“

„Jasně, ale kde je?“ nedala pokoj.

„Štítím se jí... Leží na podlaze za vámi, jak jsem ji tam odhodil,“ přiznal zloděj. Otočila se a sebrala ji. Ve tmě cítila, že je od něčeho ulepená. Tušila, že to bude krev oběti. Až teď si uvědomila, že dýka v igelitu není:

„Tu ste nebalil? Kačírek říkal, že balíte všechno, co ukradnete.“

„Říkám vám – štítím se jí! Dosud jsem nikoho nezabil. Je mi z toho na zvracení. Proto jsem ji tam zahodil a od té doby na ni nesáhl.“

„Do prdele!“ zaklela Mázlová: „Já s tím igelitem počítala. Teď tam jsou moje votisky! To se bude forenznímu blbě vysvětlovat.“

Cizáček se na ni podíval snad až soucitně:

„Tak si ji nechte... Jako památku na zloděje, co nechtěl být vrah... Jste mi sympatická. Uděláte mi tím radost.“

Tohle kapitánku dostalo. Je někomu sympatická a ani po ní nic nechce. To dosud nezažila. Opravdu. Ani jako dítě ji rodiče moc v oblibě neměli. Nadržovali jejímu mladšímu, roztomilejšímu bráškov. Ona pro ně byla vždycky ten rozjivený fracek. Otázka, zdali to nebyla pravda? Ona Kačenka Mázlovic rozjivený fracek opravdu byla...

Podivný dárek obracela v prstech. Šlo o krásnou zbraň s hadovitě zvlněnou čepelí. Břit oboustranný. Zlatými drátky a drahým kamením zdobená rukojeť nejspíš ze slonoviny. Ředitel muzea pořád mlel jen o tom upírově řetězu: Jakou že má hodnotu! Uměleckou i materiální. Ale o indické dýce nic... Váhala. Cizáček znovu sáhl do poličky v palubní desce a podal jí další igelitový sáček s vlhkým ubrouskem na otření. Ještě chvíli trvalo, než zareagovala. Pak darovanou dýku otřela. Důkladně zabalenou ji skryla do náprsní kapsy, včetně ubrousku.

„Víte, minule mě vyzvedával váš kolega Kačírek. Taky na mě byl hodnej... a toho já si vážím,“ dodal z ničeho nic Cizáček a nastartoval. Pak si uvědomil:

„Pojedeme mým?“

„Rozhodně,“ přikývla kriminalistka: „Technici ho určitě budou chtít vidět.“

„A vaše?“ překvapilo Cizáčka.

„Na to mám lidi. Jedem!“ uřála zbytečné otázky kapitánka.

Dopálený Benáček se dalšího rána marně rozhlížel po služebně, kde že má kolegyni. Opět tu samozřejmě nebyla. Měl toho plné zuby. Vykríčel to na celou místnost:

„Neví někdo, kde je Mázlová?“

K jeho, ne až tak velkému překvapení, se přihlásil Pepa Václavík:

„Máš se zastavit v cele předběžného zadržení, vzkazuje noční služba.“

Ani za mák tomu nerozuměl, ale šel tam. S úžasem pak civěl skrze mříže, kdo že to tu leží. Nalevo na lavici dřímal menší hubený chlapík v montérkách a kšiltovce. Přesně odpovídal popisu z hlášení Mázlové... a ona spala na lavici druhé.

Procitla, jakmile v zámku stráž zarachotila klíčem. Ještě rozespalá se vypotácela z cely a zírajícímu Benáčkovi nařídila:

„Tady máš pachatele a sepiš závěrečný hlášení.“

Teď už v poručíkovi Benáčkovi vzkypěla zlost:

„Jak mám asi psát hlášení, když jsem u toho nebyl?!“

„Jenže se Sauerovou ste nás celý den pronásledovali, takže víte vo každým mym prdu,“ odbyla ho Mázlová.

„Ale zatkla jste ho vy!“ křičel dál Karel. Jí to nevytočilo. Když chtěla, dokázala být ledově klidná:

„Všechno vo zatýkání vyčteš z hromady důkazních materiálů... a zbytek ti poví Cizáček. Rád vypráví,“ odstrčila ho a dlouhou chodbou odcházela. Benáček za ní ještě chvíli civěl. Má ji zavolat zpátky? Zbytečné. Sama se otočila:

„Jo a vyzvedni mi z Čelákovíc auto.“

Vzduchem přiletěly klíče. Sotva je dokázal chytit.

„A kde ho tam najdu?“ volal za ní. Ona už zas mizela v dál.

„Seš kriminalista! Vypátrej to!“ zakřičela na celou chodbu, aniž by se otočila. Už na ni nevolal. Nemělo to cenu. To už se od kapacity Mázlové naučil: Jak jednou něco řekla, nic s ní nehnulo. Tak šel sepisovat...

Téhož dne v podvečer zazvonil Mázlové doma mobil. Dospávala zbytek předešlé noci. Rozespale mrkla na displej. Volal major Vondra. Jemu si to nezvednout nedovolila.

„Hm,“ ozval se majorovi ve sluchátku její otrávený hlas. Ta ježibaba ho štve, ale jednou je její nadřízený, tak musí být statečný.

„Co to má být, Mázlová? Mám tu od vás na stole nahlášenou dovolenou.“

„No a?“

„Tu já musím nejprve schválit,“ dožadoval se aspoň špetky služebního postupu Vondra.

„Máte pro mě novej případ?“ zabručela sotva slyšitelně kapitánka.

„Ne,“ hlesl major.

„Tak to schvalte a nechte mě bejt,“ odsekla mu do telefonu a chystala se ho položit. Ale ve sluchátku ještě zaslechla náčelníkovy výkřiky:

„Moment! Moment! To není všechno!“

Vrátila mobil k uchu:

„No?“

„Ředitel muzea se ptá, jestli tam nebyla dýka?“

„Nevím. Já vyřešila vraždu. Loupež ať si vypátrá třeba Benáček,“ odbyla ho velmi nepříjemným tónem Mázlová.

„Cizáček řekl vašemu kolegovi, že s ní nechtěl mít nic společného, když je od krve zavražděného. Prý ji při útěku z muzea zahodil na projíždějící nákladák.“

„Tak to vidíte. To samý řek' mně. Aspoň má Karel po čem pátrat.“

„A kolik si budete brát té dovolené: Není to tu vyplněné,“ zvýšil Vondra do telefonu hlas, aby mu ho zas nepoložila.

„Než pro mě budete mít novej případ. Myslím, že jí mám víc než dost. Sbohem...“ zavrčela náčelníkoví do ucha a už to opravdu položila... A on její číslo znovu nevytočil. Netroufl si vytočit ji víc, než byla. Prostě ho přešla chuť cokoli s tou kácou protivnou řešit.

„Chuť na kávu tě nepřešla?“ otázal se veliký muž Vondrova věku a vlídné tváře. Stál ve dveřích a v rukou držel dva hrnky. Jeho velká figura vyplňovala ty dveře skoro celé. A intenzivní vůně kávy pozvolna infikovala celou kancelář.

„Proč by měla?“ podivil se náčelník a pokynul kolegovi, aby přisedl. Šlo o psychologa Tomáše Mudrého. S ním si major vždycky rád popovídal.

„Protože máš ve tváři výraz, že tě přešla chuť úplně na všechno.“

„Za to může Mázlová,“ přiznal náčelník.

„Zase?“ povytáhl Tomáš obočí. Major nejprve unaveně vzdychl, než přiznal:

„Někdy mám pocit, že velí ona mně, a ne já jí.“

„Co provedla tentokrát?“

„Flákla mi sem žádost o dovolenou, aniž by se mě zeptala,“ spustil Vondra nazlobeně.

„A to si dovolila poté, co ti během dvou dnů uzavřela případ, který by ostatní řešili nejméně týden. Slyšel jsem, že s nápadem oslovit chlapy z vloupaček v daném regionu, přišla ona?“ připomněl mu Tomáš. Jeho hlavní činností bylo sestavovat psychologický profil pachatelů, ale ještě dokonaleji měl zmapované všechny kolegy na stanici.

„To ano, ale ani mě nepožádala o svolení,“ čertil se Vondra. Tomáš slastně usrkl kávu a bodře se optal:

„A ty bys jí ho nedal?“

„Jasně, že dal, ale postup je, kruci, jednou postup!“ křikl náčelník na přítele a hned doplnil:

„Víš, kolik průserů jsem za ni za ta léta žehlil? Na tiskovky ji raději už dávno nepouštím.“

„A co mi tím chceš říci?“ zatlačil na náčelníka Tomáš: „Že toho máš dost? Že ji necháš přeložit jinam?“

Vondra se na psychologa podíval a zbledl:

„Ne! To v žádném případě!“

„No tak, dej jí trochu voraz. Vždyť víš, že když se zakousne do případu, skoro nespí. Maká od rána do noci. Nedá pokoj, dokud ho nerozlouskne. Ostatní tohle tempo nedávají. Zkrátka, tahle baba protivná ti úžasně zvedá prestiž celého oddělení. Nesvazují ji sice předpisy, ale ani emoce! A to je velké plus!“

„A velké mínus je, že s ní nikdo nechce dělat,“ oponoval major.

„Protože jí nikdo nestačí... A ona s někým dělat chce?“ popíchl ho Tomáš. Mírný úsměv ve tváři prozrazoval, že se výborně baví... a nejspíš na Vondrův účet.

„Ne,“ štkl náčelník. „Ale i na to jsou předpisy... A ty obcházet nelze. Kdyby se něco stalo...?“

„Tak jí přiděl někoho, kdo jí nebude moc překážet,“ culil se Tomáš čím dál víc.

„Dal jsem k ní Benáčka,“ přiznal Vondra.

„Výborná volba!“ zajásal Mudrý. „Má se od ní hodně co učit. A že mu ona pošlape to jeho ego, mu může jen prospět.“

Na tento úsudek Vondra jen odevzdaně pokýval hlavou. Tomáš Mudrý mu tím vlastně jen potvrdil správnost jeho volby. A takovou nějakou nepřímou pochvalu už potřeboval slyšet. Teď už mohou zbytek kávy vypít při jakémkoli nezávazném tlachání. Psycholog Mudrý se toho rád ujal. A protože léto se chýlilo ke konci, nadhodil hned své oblíbené téma:

„Chystám se v sobotu brzo ráno na houby. Nechceš se přidat?“

„Brzo ráno? S tím jdi do háje. Brzké vstávání si užiju celý týden tady.“

„Nikdo ti nemůže za to, že přicházíš půl hodiny před ostatními,“ vyčetl mu Tomáš. Měl za to, že právem.

„Ale já si během té půlhodiny v klidu rozplánuju celý den,“ hájil se velitel a raději stočil téma zpět k houbám:

„A kam to bude tentokrát?“

„Na Kokořínsko. Kousek za Rájem tam jsou kouzelné smíšené lesy,“ rozplýval se Mudrý.

„A mraky houbařů,“ doplnil Vondra.

„Proto tam musím tak brzy. Jedna známá mi to doporučila. Prý úžasné místočko. Jsem na to zvědav,“ vyprávěl nadšeně Mudrý. A rozhodně tím neskončil. Ostatně, ty hrnky s kávou byly docela velké. Stihl vyličít úžasnou vůni a chuť hub, krásu lesů a nutnost občerstvovat duši návštěvou právě takových míst. Pak už zbyl jen lógr na dně. Vondra za to byl vděčný. Měl Mudrého rád, ale žvanění o houbách, lesích a klidu duše ho zas tak moc nebralo. Proto ho teď poslal hrnky umýt. Tím dal jasně najevo, že jejich občasný kávový obřad je u konce.

Není nad to, mít za sebou další pracovní den. A ještě ke všemu, když ten den proběhl příjemně. Ne, že by tento druh práce kdoví jak bavil, ale může být tím správným zdrojem informací, někdy dokonce tou správnou inspirací. Dnes tomu právě tak bylo. Ovšem je nutno udržet si sebekázeň. Předešlá scéna nebyla dosud odhalena, a to už uběhly čtyři dny. Možná výběr místa nebyl správný. Ano, mělo být odlehlé, ale ne zas tolik. Asi to bylo moc. Nevadí. Dnes byla vypuštěna mezi lidi ta správná informace. Když to klapne, je tu velká šance, že se tam o víkendu někdo zastaví. A zareaguje! Určitě!

A i kdyby ne, nebude na škodu, zmínit se dalším milovníkům přírody. Trpělivost! Ono to vyjde. Musí! Nejsme za polárním kruhem, nebo na Sahaře. Obraz bude dříve či později odhalen. Bohužel, do víkendu zbývají ještě dva dny.

Jenže ta sebekázeň! To je problém. Už by se klidně dala sestavovat nová scéna, tvořit nový obraz. Adeptů jsou celé zástupy. Jenže je opravdu nezbytné, aby byl nejprve objeven ten předchozí. U tohoto druhu zábavy je preciznost a trpělivost naprosto nezbytná.

Nevadí. Může si tvorbu příštího obrazu zatím aspoň důkladně naplánovat a připravit. Vylosovat oběť. Zmapovat, kde všude se pohybuje a kdy. Jaké má zvyky, zájmy, slabiny... I když ta nejdůležitější slabina už je známa. Právě kvůli ní se dotýčný jedinec stal příštím cílem. A v souvislosti se všemi těmito body se musí vybrat vhodné místo. Mělo by mít, mimo spousty dalších důležitých aspektů, i tu správnou scenérii. Ano. I to je u tohoto druhu koníčku důležité.

Kapitola III.

SEŠIT

V neděli brzy po ránu není zvonící mobil opravdu nic příjemného, ovšem Jan Vondra moc dobře věděl, že se to při jeho zaměstnání stát může. Jenže na displeji se neobjevil žádný ze služebních kontaktů, ale Tomáš Mudrý. Jeho má i s Pepou Václavíkem mezi přáteli. Nevěděl, co si o tom má myslet. Aby se to dozvěděl, hovor zvedl:

„No tak se pochlub, cos našel za kapitální úlovek, že mne kvůli tomu budíš v šest ráno. Nemohlo to počkat na pondělí.“

„To, nemohlo... A já mám asi pro dnešek po houbaření. Ono totiž... Prostě, kvůli obřímú hříbku bych tě nebudil,“ začal Tomáš dost nejistě. Vondra z jeho hlasu vytušil, že se asi stalo něco vážného.

„Co se děje?“ přitlačil na něj opatrně náčelník. Moc to nepomohlo. Tomášův hlas zněl pořád roztřeseně a fakta ze sebe doslova ždímal:

„Asi máš, Honzo, po volné neděli. Namísto výstavní bedly tu vedle mě na skále visí mrtvá ženská.“

„Aha!“ polkl náčelník na sucho: „Udej polohu a já tam do hodiny, s klukama, přijedu...“

„Tak jednoduchý to asi nebude...“ přerušil ho rozhozený psycholog: „Sem se dojet nedá. Pěkný kus se projdete... A asi pozvi i Mázlovou. Tohle by se jí mohlo líbit.“

„Budiž, ale že bych v už tak zpackané neděli chtěl vidět naši protivnou Kačenu? To asi nedám,“ bránil se návrhu Vondra.

„Dělej, jak myslíš...“ uzavřel úvahy psycholog. Skutečně nebyl ve stavu, aby se s majorem přel. Raději nahlásil svou polohu a zavěsil, aby se věci mohly dát do pohybu.

A věci se do pohybu daly: Výjezdovou skupinu, která se na poslední dva kilometry změnila na výšlapovou, doprovodil raději major Vondra osobně. Nechtěl v tom kamaráda nechat... A té Mázlové nakonec zavolal taky.

Ale kdo povolal Sauerovou, netušil nikdo. Tedy, někdo asi ano, ale vzhledem k tomu, že si dotyčný byl vědom, jak je zmíněná reportérka u kriminalistů oblíbená, tak se samozřejmě nepřiznal. A nebylo nikoho z vyšetřovatelů, kdo by se tady na místě činu zabýval vyšetřením, kdo že jí to echo dal.

Mázlová s hlavou zdviženou vzhůru prohlížela obraz místa činu, který se nabízel.

Z přibližně dvacetimetrové skalní stěny visela v lezeckém postroji štíhlá brunetka. Mohlo jí být něco mezi třiceti až čtyřiceti. Na karabině měla navázané lezecké lano. Někde tam nahoře za horizontem skály muselo být ukotveno. Kolem skalního štítu se tyčili lesní velikáni – listnáči i jehličnáči. Kapitánku napadlo, že jako celek to tvoří působivou scénérii, a to včetně mrtvé lezkyně. I to lano, na kterém visela, červenou barvou do obrazu vhodně zapadalo.

„Vypadá to impozantně, že jo?“ ozval se jí hned vedle ramene major Vondra. Mázlová jeho poznámku ignorovala.

Psycholog Mudrý seděl o hodný kus dál, na pařezu. Pořád mu ještě nebylo dobře. I ten pařez vybral tak, aby na mrtvou neviděl. Kapitánka za ním přišla a nečekaně soucitně mu položila ruku na rameno:

„Čekala bych, že to budete snášet líp, Tomáši. Vždyť už s náma spolupracujete pěkných pár let.“

„To ano, Kateřino, ale já pracuji s vašimi zprávami, fotkami, maximálně s už ošetřeným tělem na pitevně, ale takhle syrovou zakrvácenou mrtvolu přímo v terénu vidím de facto poprvé. Prostě podléhám pocitu, že mám k té zesnulé hrozně blízko. Skoro, jako že bych tu klidně mohl viset mrtvý já...“

Té úvaze se Mázlová pouсмála:

„Tedy sorry, Tomáši, ale tohle je štíhlá, pružná holka...“

Mudrý se nazlobeně zakabonil:

„Sakra, Kateřino! Vy víte, jak to myslím.“

„Krom toho i pochybuju, že byste ve vašem věku měl přitom i sex, pane Mudrý.“ Poznamenal na adresu psychologa soudní lékař, který právě procházel kolem. S ohledáním byl hotov.

„Ahá. Vážně?“ projevila překvapení Mázlová.

„No ano,“ potvrdil lékař: „Přesto, že tu visí zhruba týden, tak je to na ní dost vidět i bez hlubšího zkoumání. Muselo to být divoký. Má totiž v rozkroku stažené legíny, byť to v tom sedáku jde špatně, ale má. A domnívám se, že byl použit i prezervativ.“

„Takže DNA toho druhého zřejmě nezjistíme,“ zazoufala Kateřina, a ještě si povzdychla:

„Stejně netuším, kam by mě to mělo posunout.“

Tou dobou se k nim došoural i sám major. Pro něj si Mázlová šetřila pohled nepřijemný:

„Tak tohle je ten úžasnej případ, co ste mi sliboval? Horolez-kyně, co si chtěla zašukat na stěně a rozbila si při tom držku? Tak díky, majore,“ otočila se na patě a mizela v lese. Vondra zprvu myslel, že mu s tím sekla a odchází. Až po chvíli pochopil, že si Mázlová, kvůli své důslednosti, jde prohlédnout vršek skály. Hned ho napadlo, že tam začnou problémy. Problémy zvané Sauerová! Ta totiž čenichala právě tam. Měla s sebou, zcela přirozeně, i foťák. Ale zrovna tak měla dost soudnosti, aby kapitance nelezla do rány. Zvláště po sprintu ze schodiště v Čelákovickém muzeu. Každopádně náčelník honem soptil do kopce za nimi, aby zabránil nejhoršímu.

Zkrátka místo činu fotila a popisovala Sauerová z dostatečné vzdálenosti. Proto si ji Mázlová v prvním okamžiku skutečně nevšimla. Kapitánku zajímalo totiž především to, kde je lano uvázané. Bylo precizně zauzlováno ve skobě zatlučené do hřebetu skály. Skobu už obrůstal lišejník a mech, tedy sloužila tu už nějaký ten pátek všem příznivcům svislého sportu. Tak vyhodnotila situaci Mázlová. To, že zmíněná skoba teď odvedla službu medvědí pro tu mrtvou nebožačku, byla nepřijemná náhoda. Každopádně dříve, než stihla policistka reportérku

zpozorovat, přifuněl si to nahoru i major Vondra. Stal se tedy terčem vyšetřovatelky právě on:

„Vidím to jasně, majore. Dvojice lezců si chtěla zašukat na vrcholu a vona mu při tom spadla? Von zazmatkoval a utek? Nevím, co na tom má vyšetřovat kriminálka? Vidím to jako nehodu.“

„Vy se lezení nevěnujete, že paní kapitánová?“ ozval se Mázlové za zády známý, neoblíbený hlas. S očima v sloup se vyšetřovatelka k reportérce otočila:

„Vy ste tu taky, Sauerová?“

„Jsem, a skálolezení patří k mým oblíbeným sportům.“

Teď už Mázlová se zájmem svůj pichlavý pohled do reportérky zabodla:

„Dobrá. Tedy, co je tu jinak?“

Až nyní se Sauerová odvážila přiblížit ke zmíněné skobě. Obě ženy u ní poklekly a reportérka spustila:

„Uvázání lana! Pokud někdo leze po stěně, ať už sám, nebo ho jistí druhý, vždy je lano do skoby chyceno přes karabinu, v lepším případě dokonce ještě přes takzvanou osmu. Rozhodně ale musí v ukotvení klouzat. Snadno klouzat! Zkrátka, ten, kdo tu lano vázal, neměl v úmyslu bezpečné lezení, ale něco docela jiného...“

Mázlovou zloba rázem přešla. Narovнала se a se svým typickým:

„Aha,“ se zamyslela. Reportérka i major ji teď mlčky pozorovali. Ač s tím ani jeden z nich nepočítal, kapitánka vyřkla své nové poznatky nahlas:

„Za těchto okolností to dostává úplně jiné rozměry. Je teď naprosto jasný, proč je to tu poměrně důkladně uklizený...“

„Kolegyně, to slůvko, poměrně, klidně vypusťte,“ vstoupil jí do úvah forenzní technik Marek. „Tady je to vypucované do posledního chloupku. Ani na mrtvé jsme nenašli jedinou použitelnou stopu.“

„Odhadujete to tedy na precizně naplánovanou vraždu?“ dumala Mázlová, aniž odtrhla zrak od místa činu.

„Do posledního detailu,“ potvrdil Marek. Mázlová už jen pokývala hlavou. Že má Sauerovou po boku, teď vůbec neřešila... Anebo přeci?

Kapitánka ze svého zadumání doslova vyskočila. Z ničeho nic se otočila po reportérce:

„Pokud máte, paní redaktorko, o tendle případ zájem, sejdem se dnes v sedm v tý putyce za naší služebnou.“

Sauerová vyvalila pobaveně oči a spustila:

„Paní redaktorko? Opravdu jste mi vy řekla, paní redaktorko? To si musím zapsat.“

„No tak, jen se z toho neposerte,“ štěkla na ni policistka a rázovala si to lesem pryč. Sauerová za ní ještě zavolala:

„Tak teď už jste to zase vy, paní kapitánová! Už vás poznávám!“

Ale major Vondra nepoznával nic. Než stihl vůbec cokoliv zaregistrovat, případ se změnil na nehodu a vzápětí zpět na vraždu, a dokonce plánovanou. Sauerová pořídila ještě pár obrázků a měla se k odchodu též. Dokonce i havrani od koronera už směli mrtvé tělo odvázat a odnést. Vzhledem k tomu, jak zdejší krajina vypadala, čekal je hodně nelehký úkol. Naštěstí i v tak hlubokém lese se špatné zprávy šíří rychle. Tak se stalo, že jim už po pár metrech vjel do cesty hajný na čtyřkolce. Pomohl jim s odvozem těla. Div ho nelíbali. Kapitán Mázlová si ovšem na adresu hajného myslela své: Má v lese tejden starou mrtvolu a neví vo tom, dědek tupej, ale jen, co se to rozkřikne, je tu coby dup.

Technici a fotograf už byli též hotovi, takže poslední se odtud loudali Tomáš Mudrý s majorem Vondrou. Psychologovi ještě pořád nebylo do zpěvu. Dokonce i košík s několika málo houkami tu zapomněl.

Tenhle strop neznám, napadlo Mázlovou, když procitla. Vzápětí se přihlásilo kruté bolení hlavy. K němu se přidal hlas neoblíbené Sauerové:

„Dáš si kávu, Kateřinko?“

„My... my si tykáme?“ nevycházela z údivu kriminalistka. Mezitím se snažila pochopit, proč leží na cizí pohovce, v cizí místnosti...

„Ano. Od včerejšího večera,“ objasnila reportérka, ale moc to nepomohlo. Kateřině Mázlové se předešlý večer vybavoval velmi neochotně. Permoníčci bušící do jejího mozku tomu nijak nepomáhali. Aspoň si vzpomněla, že se včera se Sauerovou sešla v putyce za služebnou. Jenže proč? A co jí vedlo k tomu, že nabídla Sauerové tykání...? Té Sauerové, co ji nemůže ani vystát? To byla opravdová záhada. Každopádně teď nebyl vhodný okamžik tuto dohodu rušit. Pod nosem zavoněla Kateřině velmi silná káva, reportérkou právě uvařená. Libá vůně ji donutila posadit se. Usrkla. Permoníčci v hlavě zvolnili...

„Co... Co se včera dělo, že si my dvě tykáme?“ zeptala se raději na rovinu.

Sauerová očividně takovou kocovinu neměla... a otázka ji pobavila. Proto policistce obsáhle vyprávěla, jak se sešly kvůli skálolezení. Neseděly na sucho. Jenže jak vyšlo najevo: Mázlová do hospod téměř nechodí. Proto jí těch sedm panáků bourbonu porazilo. Chyběl trénink. Ovšem panáčky kapitánce nečekaně rozvázali jazyk. Teď už Sauerová ví skoro všechno o soukromém životě policistky Mázlové. Ono se vlastně nebylo co dozvědět. Jediným koníčkem Mázlové je její práce. Milostný život ji udržoval stabilně v nemilosti. I když, a to sama přiznala, ponejvíce její vinou.

Rozhodně se netrénovaná policistka zřídila tak, že nedokázala taxikáři vysvětlit, kde bydlí. Reportérce přišlo nedůstojné paní kapitánovou šacovat kvůli adrese. On stejně příliš tučný taxikář pořád vykřikoval, že tu hubenou kozu nikam vláčet nebude. Proto „kámošce“ Sauerové přišlo jednodušší, vzít Mázlovou přespat k sobě.

Během poslechu se Kateřině konečně počaly vybavovat i detaily. Ano, schůzku opravdu nabídla ona. Šlo o ten nový případ zavraždění lezkyně. A to se stalo v neděli, tedy včera... pokud ovšem včera byla neděle? Ale jestli včera byla neděle, neměla jsem být už dávno v práci? – došlo konečně policistce.

„Kolik je hodin...?! Je pondělí, že jo? Kde přesně vlastně sem?“ chrčila ze sebe Kateřina jednu otázku přes druhou. Sauerová se na ni mile usmála a zeptala se:

„Na co mám odpovědět nejprve?“

„Krucí! Přestaň si dělat prdel a mluv!“ obořila se na ni Mázlová. Ovšem, coby tichá msta, permoníčci přitlačili do kladívek. Kateřina se chytla za hlavu. Reportérka ji opět počastovala úsměvem, který policistka už počínala považovat za výsměch, a konečně přiznala:

„Je pondělí devět hodin a...“

„Do hajzlu! Devět! Už jsem měla být dávno v práci!“ zakňučela policistka. S částečnými úspěchy zkoušela vstát. Oblékat se nemusela, protože před uložením na pohovku ji nikdo nesvlékl. Sauerová v klidu pokračovala:

„...A kde bydlím, ti může být jedno, protože tě do práce odvezu... Jestli to pomůže?“

„Mně pomůže jedině, že bys měla stroj času,“ zabručela Kateřina a snažila se neutrhout vchodové dveře, jak jimi spěchala podnapilá ven.

Cesta na služebnu proběhla v tichosti. Kapitánka přesvědčovala žaludek, aby Sauerové nepozvracel auto. Jen co červené Citygo zastavilo před služebnou, dveře spolujezdce se otevřely. Na chodník pak vyskočilo všechno, co předešlého večera Kateřina pozřela... ovšem ve formě bramborového salátu. Teprve pak dokázala vyslovit otázku:

„Hele! Zase mi budeš celej den dejchat na záda?“

„Celej ne, Kačenko. Teď půjdu asi tak na tři hodiny psát o tom, co se včera událo.“

„Aha,“ hlesla policistka a zamyslela se. Díky tomu se neubráníla další otázce. Vlastně se přímo nabízela:

„Vysvětli mi, kdy stíháš dělat reportáže a kdy se věnuješ koníčkům, když tě mám už čtvrtý rok neustále za prdeli?“

„Stíhám, protože chci stíhat! Život si máme užívat a ne odžívat.“

„Hm,“ zabručela na to dotčeně policistka a velmi vratkými pohyby opustila vůz. Okolní ovzduší jí pomohlo trochu zkrotit roz dováděný žaludek. Když měla Mázlová dojem, že ho už má pod kontrolou, naklonila se k okénku:

„Hele a jak se vlastně menuješ křestním... když už si tykáme?“

„Sofie,“ špitla jí rozpustile reportérka do ucha. Vyšetřovatelku to nepotěšilo, ani nepobavilo. Opřela se o střechu červeného

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šílenci.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.